

szívem fölé irányítják halálos csókjukat agyamat
beleimet lágyan hullámzó szerveimet veretik szét
a halál fényénél gyorsabb sikoltó vadászgépek

katonaköpenyek és sós parancsszavak csattognak a szélben:

?Hinnéd-e mit jelent hogy néha bársony ujjakkal
nyúlsz felém s hulló ruhád megzengeti bennem
a fénnel viselős komor kristályokat? és hinnéd-e
ha egyszer elmondanám én már elkészültem: ha
nem leszek bársony ujjakkal morzsolod szét az
utánam maradt néhány védtelen költeményeket

és idegen párnákon ragyog majd fényemmel megtelt kezed?

.Hajnal van. hajnalban az erdő felől elindulnak
a lusta ködök a fák emelkednek gyökerük
szomjasan kapaszkodik bele az égbe: rángó kék erek
combod tövén honnan sötéten árad szét dús szemérmed
az áldott. e tájban félelem tenyészik innen
régem kiirtotta magát a nyúlánk gyönyör s nem maradt

más csak a fény csak az örök fény és a szüntelen fájdalom.

„MOST LASSU MÉREG, LASSU HALÁL EMÉSZT” BERZSENYI:

TARDI SÁNDOR GRAFIKÁJA